

OBZOR PLNÝ ROZMAZANÝCH VZPOMÍNEK

Dívám se na obzor
v něm vzpomínky polomatné
nějak nejde se smířit s tím
co se právě stalo nenávratně

Jsem člověk razící teorii
že nejde nevyhrát
v tomhle případě, bohužel
nám život bude jen a pouze brát

Na na na

Rf.

Tak dávám tiché sbohem
Ať se duše Tvá naposled otočí
Já dávám tiché sbohem
Než se západ slunce v slzách rozmočí

Je to stejně hrozně zvláštní věc
že tu z ničeho nic člověk není
ani hromada peněz jak Everest velká
vám neposkytne vykoupení.

Na na na

Rf.

A tak sleduji vzpomínky
v obzoru polomatném
a snažím se smířit s tím
že každý z nás taky jednou padne